

И 8024 / II

ВОДИТЕЛЬ-ПЕШЕХОД

3693

Боротьба

Органи Закарпатських та
Волинсько-Галицьких організацій

Ч.П.С.Р.

4 2

СІЧЕНЬ 1922 р

На правах рукопису

НАШЕ ВІДНОШЕННЯ ДО УКРАЇНСЬКОЇ
СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РАДЯНСЬКОЇ
ВЛАДИ ТА СУЧАСНОЇ ВЛАДИ

407658

У К Р А І Н І .

Обставини соціальної революції, проголошення диктатури та радянську владу У.П.С.Р. спричинили до того, щоб на Україні всі трудові склади й виробництва перейшли в громадське володіння та користування прагнучих /робітників, солдат та труд. інтел-генції/, вся влада належала тільки трудовому населенню і здійснювалася тільки через органи трудових населених рад.

З цієї причини У.П.С.Р. не тільки не вступила проти Соціалістичної Радянської Республіки на Україні, а навпаки, скрізь підняла ознаки її існування і допомагала здійсненню її в найбільшому, соціалістичному і радянському характеру.

Однак, сучасну форму існування України ні в якій мірі не можна назвати ні українською, ні соціалістичною, ні радянською.

Українською не можна назвати через те, що влада, яка керує Україною, не вибрана трудовим народом України, а прислана в Москву московською комуністичною партією і підтримується тільки московською окупаційною червоною армією. Та влада керує не повною робітників та солдат України, а по приписам московських народних комісарів. Так звані Всеукраїнські Ради Рад, якими сучасна влада хоче підтопити роль народу, насправді є з'їздами лише призначених нею рескомів та ісполкомів, провідників яких в великій більшості є елементи наслані з боку мек України.

Отже то ні в якій мірі не є влада Українська, а лише апарат московської окупації на Україні. Кілька владників українського трудового народу та обдуражених українців, що пішли на послуги до сучасної влади не можуть зробити її українською.

Воюючи назвати сучасну форму існування і соціалістичної. Той час, безладдя, руїна, грабіжництво, марнотрапство і насильство, які творяться там будіть те во імі соціалізму, не є жадним соціалізмом; влада ж, яка там існує цілком складається не з соціалістів, а з комуністів, і то переважно козакко-комуністів. - вимагання яких суцаречтв німо-гам соціалізму і правдивого комунізму.

Не є сучасна форма існування України і радянською, бо до свого часу жадних виборчих робітничих та селянських рад на Україні немає. Ім'ям рад там називають ревкомів та ісовкомів призначених по вказівках московської комуністичної партії та її філії на Україні К.П.В.У., а фактично вони правлять призначені тими ж партійними комісарами. Осже замість радянства там є лише комісародержав'я.

Сучасна влада на Україні ні в якій мірі не є і робітничо-селянською.

Всі органи влади складаюся не з робітників та селян, а з членів комуністичної партії, хоч би вони і не були а ні робітниками, а ні селянами і взагалі не представили елементарних дійових та доказаних робітників і селян не допускається та тільки до вибору рад, а навіть до участі в ревкомів, ісовкомів та комісаріатів. За те багаті й неробітничі, царські помішники та ледяні інтелігенти, що нікогали не комуністичну партію, заповнюють всі органи влади. Через те диктатура сучасної влади є а ні трудовою, а ні пролетарською, а лише партійною, комуністичною.

назедених причин У.П.С.Р., обстоєвчи соціально революційну, трудову диктатуру та ра-

Дякую владу. Не тільки не може підтримувати її сучасного ладу, ні сучасної влади на Україні, а навіть мусять боротися з ними для скасування московської окупації та псевдокомуністичної комісарської диктатури в інтересах суверенності робітництва й селянства України та введевши їхньої трудово-радянської диктатури, і для припинення злочинно-легковажних комуністичних і псевдокомуністичних експериментів, які руйнують народне господарство, та запровадження таких перехідних форм народнього господарства, які б без руйни й звивування найвидче привели трудовий народ до соціалізму.

Одне не розуміючи, що сучасну владу побудують, хоча і в інших міркувань, не тільки соціалісти, а й буржуазія та капіталісти, як українські, так і не українські, і що безоглядна боротьба з нею з боку трудового населення використовується буржуазією в своїх інтересах /для вигнання всіх здобутків політичної й соціалістичної революції/, У.Н.С.Р. для досягнення своєї мети мусять вести боротьбу такий способом, щоб, вигнурчи московську окупацію, комісарство та диктатуру псевдокомунізму, не руйнувати і не ослаблявати ґрунту для соціалізму та справжньої трудової диктатури й радянської влади.

Через те У.Н.С.Р. надзвичайним способом не можуть брати участі в тих акціях проти сучасної влади на Україні, які провадяться буржуазією, бо остання має на меті повалення не тільки сучасної влади, а й усіх здобутків політичної й соціалістичної революції на Україні; не тільки комунізму та комісародержавія, а й соціалізму та радянської влади. Не забезпечуючи разом з тим од якоїсь нічної окупації. Так само У.Н.С.Р. не може брати жодної участі в тих стихійних повстаннях, які вибухають на Україні внаслідок надзвичайно ганебного й тяжкого окупаційного режиму, бо ті повстання лише рівно-

Розквіт народні сили та часто переходять в руки реакції й отаманства та бардизмизму.

Поборюючи сучасну владу, як не народну, а окупаційну, не соціалістичну, а псевдокомуністичну, не радянську а комісарську, — У.П.С.Р. — виває всіх зеходів до того, щоб її повалення не використане було буржуазією, а тому поруч з боротьбою проти окупації, псевдокомунізму та комісародержавія провадить велику будівничу праці по скріпленні соціалістичних і радянських стремлень трудових мас для фактичного переведення диктатури всіх працотчих.

Головним засобом такої боротьби з окупацією, насильством, злочинством та безглуздям У.П.С.Р. ввагає самоорганізацію трудових народних мас та зміцнення тих умов сучасного ладу, які в супароч бананях істнуєчої влади не можуть бути використані для скасування окупації й комісародержавія та для введення справжнього радянського ладу на Україні.

За всього наведеного, ясно, що У.П.С.Р., борючись за соціалізм, трудову диктатуру та радянську владу, піддірає не тільки ідог Української Соціалістичної Радянської Республіки, але й усі ті реальні заходи, які дійсно ведуть до її створення. Це залежно від того, звідки вони походять і ким переводяться. Однак дійсно становиче на Україні У.П.С.Р. виває ані соціалістичним а ні радянським і не погоджується, бо виває її протинародність, як окупаційну й комісарську; протитрудову, як однопартійну і протисоціалістичну, як псевдокомуністичну та терористичну, а тому рішуче з нею бореться, вживаючи для того однак способів не деструктивних, а організауючих нову народну силу і владу.

СОЦІАЛІЗАЦІЇ*

Др Драгсманів писав: "вирити в те, що велика корінна зміна усіх громадських і господарських порідків, котру звуть "соціальною революцією" може статись ділом одного великого повстання: навіть і в одній великій країні— це показує звичку думати більше про державні справи, ніж про громадські й господарські. Звичка та вкорінилася в людях письменних за ті часи, коли люди, поставлені в державних урядах, думали, що вони можуть державною силою з гори повернути життя й самі думки і звички тис ч і мільонів людей, як їм завгодно... В XIX в. було багато повстань, але не одне з них не здалося змінити до коріння порядків не то громадських і господарських, а навіть і державних... всі порядки в людських громадах ростуть, а не роблять відразу і державні та протидержавні заходи повстання— тільки частина тих приводів, кими несунуться зміни в людському житті; а далеко не все." Дійсність, як найкраще підтвердила правдивість цих думок, збентажив вкрай безгрунтовні і злочинно легковажні скеперменти московського комунізму. Дійсність показала, що соціалізація по козанді з Москви зробити не можна. Однак та сама дійсність показує, що їй повороту назад до старих форм капіталізму також не може бути. Ми стоїмо на перехідній ступні від капіталізму до соціалізму. Це треба усвідомити і подбати про те, що перехідний процес відбувався як найшвидше і з найменшим способом. Головна справа соціалізація— скасування приватного капіталістичного володіння природними скарбами та засобами виробництва, передача їх в громадське володіння, організації громадського користування та виробництва й забезпечення права кожного працівного на повний продукт праці. Для цього необхідно в першу чергу всі природні скарби й виробництва одібрати від власників та передати громадянству а в другу чергу організувати громадське користу-

закінця та співробітництво, та щоб мовляв Драгоманів усі сили природи й аструменти, мо потрібні для здобуту користинихвдям річей, себ-то: земля, вода в усіма до в цих є, машини й засоби й т.п. були просто в руках товариств і громад хліборобських і робітницьких і щоб люди не мусіли продавати свою праць в найми панам та богатирам, а робили просто на себе. Першу справу революція уже зробила: одібрала й перередала, але в другов - налагодженням соціалістичного господарства їй не посчастлило. Її комуністичні методи, якими безоглядно вложивали комуністи, лише вкрай зруйнували господарство. І не дивно. Форми господарства не можна перемінити по наказу з гори, а лише перетворити певнов роботом знизу. Драгоманів про це сказав: "яким способом перемінити осісну власність /собину, батківщину/ на гуртову, а далі як упорядкувати спільну праць і як ділити вжиток від неї, це мусить залежати від доброті волі кожного товариства-кожної громади. Певно, що ровага й проба /практика/ над потребам господарськими навчать осібні громади не тільки спільности праці /кооперації/ й розумному поділові вжитку від неї посеред самих громад, але й поміж громадам цілих країн і на цілому світі." Комуністичний метод налагодження нового господарства збачкотовував, се

господарство не можна перебудувати одним махом зверху. Сила психологічних звичок та індивідуальних інтересів так велика, що власники не можуть легко віддати своїх бувшій наєткі на громадянство, а немавче громадянство перебіравчі їх в свої руки не може зразу поставитися до нього, як до особистого інтересу, який вимагає від нього певного інтересу, праці, догляду, сохраниности і громадської справедливости. Одбіравчі природні скарби й виробництва від власників й віддавчі їх громадянству треба було раніш все громадянство навчити поводитися з тими скарбам так, як поводитись з ними їхні попередні власники уміло ошадно і дбай-

ливо без хлявства. Цього не зроблено, а тому скарби одиначивсь в нових, неспілих і недба-ливих руках, не вважачи на всі накази і тоді стали не піддержкою нових форм народнього господарства, а засобом хизацької наживи з боку тих осіб, що найблизче до них стояли.

Мавчи на увазі, що інтереси громадянства найкраще може захистити воно само, киваючи разі не варто було справу налагодження нового соціалістичного господарства передавати в руки держави, бо всяка держава є лише апаратом бюрократії, яку даліше стоїть від глвого життя у ніж само громадянство. Втім, що полегдження нового господарства було передано в руки держави — перша й головна помилка комуністів. Соціалізм може бути утворений тільки вільними розвитком соціальних сил, а не принисами бюрократії, хоч би й комуністичної.

Виправляючи зроблені помилки, в першу чергу треба справу налагодження нових форм народнього господарства одібрати з рук державного апарату й цілком передати його громадянству. Рахувачь же з тим, що різні кола громадянства перебувають і досі під пайхольогічним впливом свого виховання та попереднього існування і психольогічно це не усвоили ідеалу соціалізму, а фактчно не раз всунереч своїм словам про соціалізм чинять надалі річі як раз йому сушаречні /руйнація робітничань громадських виробництв, крадіжка, недбалість і т.н./ в будуванні нових форм господарства треба творити не ті форми, які вимагає остаточний ідеал соціалізму, а лише переходові і більш зробуміли для нас і легчі для привичаєння до них обох боручихся сторін і прв яких можна булоб використати досвід, дбайливість і уміння бувших власників на рісні з трудовою силою та бажаннми сучасних. З цієї приччини ми свідомо говоримо про необхідність заведення зразу не соціалізму, а лише переходових форм до нього. Для здібненнми соціалізму впершу чергу потрібно вбити власність. Самім одібранням оскрбів від власників

лі апарати громадського користування.

Апарати громадського користування на пер-
ні переходові часи /може й десятки літ/ треба
впорядкувати не як державні, а як чисто громад-
ські органи, по типу кооперативів, у які мають
увійти всі працюючі в виробництві й спожива-
чі виробів. Ці працюючі в одному окремому ви-
робництві /заводі, роєльні/ мають складати першу
громадську, кооперативну одиницю громадського
володіння, користування й переведення певного
виробу. Завод чи роєльня має належати такій
громаді, і вона за них має відповідати перед
всичкими вищими органами громадського користуван-
ня. Для керування справами кооперативна громада
має обрати із працюючих /робітників, співробіт-
ників і фактичних керівників/ та споживачів ви-
робництва Управу, яка й відповідатиме перед нею
та вищими органами народного господарства за
технічній бік справ. Кооперативні громади по-
винні об'єднатися по роду виробництва у спілки, а
спілки в совах повітові й губерніяльні; тим,
щоб технічне керування ними належало Управам,
зібраним по виді наведеному принципу. Всі інду-
стріяльні сова мають об'єднатися в один Всеук-
раїнський індустріяльний сова. Всеукраїнський
індустріяльний а хліборобський сова мають об-
рати із своїх представників Вищу Раду Народн.
Господарства, як і повинно належати право ке-
рування всіма технічними справами Народнього
Господарства Республіки. Вища Рада Народнього
Господарства порядкуватиме всім господарським
життям Республіки: встановлюватиме, хто, що, де, скіль-
льки, як, за допомогою яких засобів і т.и. повинен
виробити; хто, що, коли, скільки й куди повинен до-
ставити, де і яка ціна має бути на сировину й
на вироби; скільки й чого потрібно виробити;
куди і як розподіляти і т.и. Вища Рада Народнього
Господарства через виробничі спілки та їхні
єдиниці на місцях розподілятиме й обмінюва-
тиме всі вироби місцеві, а також провадитиме
торг і осмін з сусідніми державами.

Таким чином керування народнім господарством перейде до рук 1/громадських, 2/виборних, 3/договірних і 4/від широкого демократичного контролю зацікавленого громадянства. Там не буде місця ні для виванску предводителів капіталістів, ні для самочинства урядових комісарів, ні для непродуктивних експериментів політичної бюрократії яких би то не було гатунків.

Жадного встановлення політичною владою диктатури цілком, як то робили більшовики й не більшовики, не повинно бути. Ціни, як і способи обміну, мають встановлюватися не політичною владою, а Вищою Радою Народнього Господарства на підставі вислідів і спостережень підлеглих їй виробничих спілок і спілок та їхньої згоди Вищої Рада Народнього Господарства повинна бути цілком самостійною в справах господарського будівництва.

Така будова народнього господарства внаволяєть його з під партійної й групової диктатури, а разом з тим даєть змогу використати всі живі сили, які дійсно стоять за соціальною волею трудових мас.

Конкретною роботою на користь трудових мас, насиченою обороною їхніх інтересів, соціальною громадською виробничою працею та сумісним зусиллям правдивих еляків до власті, громадські виробничі спілки без жадних насильств підготовлять громадянство до соціалістичного ладу. Капіталізм пооблажаний свого живчика приватно-індивідуальною власністю, немилуче згине, а на його руїнах, на підвалинах кооперативно-громадського користування вільно збудується новий лад соціалізму.

Лад, при якому керування виробництвом опиниться в руках самих працівників, що за допомогою своєї організації господарства не допустять відногнення приватного капіталу й його керування в державних як економічних так і політичних справах, буде справжньою діловою, а не рекламною, диктатурою працівників.

Однакже запровадити її в два дні по декрету агорні не можливо. Для того, щоб передати природні окарби й засоби виробництва в руки громадянства, а не в руки чи вищадкових гуртків, треба те

Громадянство вперед як слід згуртувати. Треба вперед зібрати, налагодити і вироблювати громади — кооперативи які б ті скорше у виробництві прийняли та й пустили в рух, а не рознесли по дворах окремі часті виробничих засобів. Не згуртування виробничих громад-кооперативів їхніх спілок і союзів, налагодження зв'язку і взаємодіюсину між ними потрібно не мало часу, а на наше голосня виробництва в них — це більше.

Аби в той переходовий час насочення не звалилося без нічого, необхідно передачу виробництва від козпних приватних власників у громадське користування перенести повільно, в міру того, як згуртовуватимуться й підготуватимуться громади-кооперативи. Спершу не слати тільки ті, які ділком придатні для сучасного громадсько-кооперативного користування, напр.: копальні, хімікопрічні заводи, дукроварні, гуральні, броварні, залізничці і т.д. Інші ж на де який час, поки налагодяться постійні відповідні кооперативно-громадські, ус танови передачі в тимчасове Арендне користування чи то спеціальним кооперативам чи містам, аренокких громадам, чи навіть і приватним особам, хоч би й козпним власникам, аби тільки вони налагодити добре виробництво. Розуміється, що це арендне користування повинно бути під доглядом відповідних громадсько-кооперативних спілок та Вищої Ради Народнього Господарства.

Так само треба поставити і справу торгів. Дрібні виробництва в торг мають залишитися вільні аж до того часу, поки під натиском конкурентії виробничих кооперативних громад не змушені будуть самі з власної ініціативи зли-тяться з ними громадами.

Дрібний транспорт, водний пляжі й суходолні, так само повинні залишитися вільними, як і дрібний виріб та дрібний торг.

В міру того, як відітнуть кооперативно-громадські виробничо-торгові спілки і з допомогою державних апаратів та всяких громадських засобів спричиняться виробляти й постачати населенню крадий і доневий виріб, дрібні приватні ремісники й крмєрі, не маючи змоги

конкурувати з ними, анкетитиуть самі собою.
При таких заходах до поступової соціалізаціі виробництва дрібні ремісники й крамари не матимуть підстав для обурення на політлад, а великі без дрібних на значній овір не спорокуются, бо їх не багато.

Під впливом зросту виробничу кооперативів та силоск дрібні приватні виробники й крамари самі приставатимуть до них і віддаватимуться громадське користування ті засоби виробу й торгу, якими до того часу користувались на правах власности. Одного поволі зникне й дрібна власність виробу та обміну, а разом з тим зникне й сама ідея власности, бо власність стане невідгидною. Відгидливість будеть форми громадського користування й виробництва. Тоді останні заходи до здійснення нової соціалізаціі прийдуть самі собою, непомітно, цілком безболісно.

Де хто вкловлює сумнів, чи спроможеться громадянство налагодити змєнт зруйноване народне господарство способом кооперативаціі, без участі приватного капіталу. Як, скажемо, налагодити способом кооперативаціі залізницю? Вони зруйновані. Машини поцсовані. 360000 робітників голодає. Локи вони згуртовуються, в кооператив, поки налагодяться зв'язки між організаціями і т.и. Ім же треба їсти, а хто їм дасть їсти? А на машини, на залізо, на всякі струменти грошей не треба? А де їх ваяти? Держава надрукує? Так до к за ті гроші можна купити за кордоном? дай хіба держава спроможна задовольнитися друком грошей? всі ті підприємства, які потрібуть для свого відновлення мільярди капіталів? Все це правда. І безперечно майно було б покладату наді на допомогу від держави. Для того вся справа народного господарства й мусить бути передана громадянству, щоб не замєнати від державного друкерського стенка. Для відорлення залізниць треба вклати величезні капітали. Знаєш, що держава цього не спроможна зробити, радять

після свого організування здеб'я за кордоном найширні кредити і негайно приступили до роботи, а повсякчас робота буде не "на шана" і не для держави, яку всі звикли доїти, та вона має відставити бути найінтенсивнішою і найкращою. Так і по інших галузях народного господарства кооперативізація вбиває головного живачка капіталізму — приватне власність та внаслідок цього зводило робітників до праці, як до своєї власної справи, до своїх інтересів. В цім полягає її надзвичайне значіння як переходового ступня від капіталізму до соціалізму.

"Мало знищити користування одного чоловіка працею другого. Треба так упорядкувати працю людей, щоб навіть таке користування і наступити не могло."

"Земля повинна належати до громад людей, котрі на ній працюють, так само, як і отрумен-тз, машина, будинок потрібні для хліборобства..."

"Так само всі ремісничські майстерні, ману-фактури, фабрики, повинні належати до громад тих робітників, котрі на їх працюють..."

"Кожна працотчий чоловік повинен мати вільний доступ, на рівних з усіма працач, в громаду такої праці, до якої він має найбільше прихильності, або навіть і до кількох громад, коли він багатіше працювати різну роботу."

О. Подолинський. Ремесла і фабрики на Україні.

Киевське видання р. 1880.

Питучи свою замітку до "Вільної Спілки" про опублікованні в "Впереді" /ч.202/ постанови /фактично - лист/ Ц.К.мавчи на увазі обставини, я припускав, що постанови ті вийшли тільки в Харківському деп-то тільки від тих членів Ц.К., які ув'язнені по "суду" над ними. Я напевно знав що члони Ц.К., що перебувають на нелегальному становищі, не брали жадної участі в цих постановках. Цей погляд тепер справдився в новій мірі, бо як с"Ворітеся-Поборете"/49/ принесло докази цьому.

М.Чечель був у Харкові, говорив з ласкавого дозволу п.Раковського в тирні в т.т.Петренком, Голубовичем, Лизанівським /і Ярославом/, одержав од їх ті постанови /лист/, а також про дозвілля УЗ Делегатиї. Про все це можна прочитати в "Звідомленні" М.Чечеля про його командировку на Україну в ч.2 "Вор.Побор."

Лист-постанови ми вже аналізували і прийшли до висновк'в, що ті постанови, окріч двоячного і декоративного додатку, п.і, цілком відповідають поглядам і настроєм подавляючої більшості членів партії, що перебувають за кордоном, приймачі очевидно їх в тій інтерпретації, яку можна і слід логічно вивести з їх, а не ту, які тенденційно накручує С.Д. Одначе річ не в тім.

Для нас цікаво тільки те, що є центральним пунктом і змістом всієї командировки М.Чечеля: добитися легалізації У.П.С.Р., побачитися з Ц.К. і дізнатися про його позиції. Одначе М.Чечель зів ширну акцію про порозуміння в "урядом"Раковського і навіть пропонував такі річи, які ніг пропонувати тільки М.Чечель, до усвоїв легкості поводження з партійним правом в тому осередку, де прийнято за добрий тон не рахуватися а волею партії і партійним правом. Не спиняється поки-що над цим, вернемося до справи.

Перш над усє, не звязавши на те, іо З.Д. приймає платформу В Інтернаціоналу, М. Чечеля не чуло на засіданні В Конгресу Комінтерна не то що як рівноправного члена, а навіть дорадчого голосу не дано; не було навіть, як гостя. Об'єктивна наука, з цього та, до В Інтернаціоналу приймають не всіх тих, що стоять на його платформі! Ми це знаєм не а раніш, на підставі українського досвіду, бо власно не якісь там «соє-єри», а навіть У.К.П. не прийнято до В Інтернаціоналу. Значить розум і такт вимагають від українських соціалістів не тіати туди, куди не пускають навіть комуністів українських. Треба шанувати достоїнство соціалістів

В. Делегація, яка не має окремості на стільки, щоб робити кроки тільки відповідно своїй удільній вазі, а уявляє себе цілком самою, яку жують «сторону» в переговорах— вона не мала тут та міри і пішла туди, куди їй напевно не треба було йти, щоб не компромітуватися.

Отже в В Інтернаціонал В. Делегація не поехала.

Не повезло так само і з легалізацією У.П. С.Р. Цей пункт цікавий, бо вперте в таков от зорієнтованому почути соціалістів од більшовиків од соціалістів, як думає З.Д., про причини цієї «соціалістичної» події. Було б цікаво, який нусів був не раніш переказати В. Делегації постанову «Колієвро» К.П.С.У., переказав М. Чечеляні, по вони, комуністи, євють позицію З.Д. і вважають З.Д. за ховявну до влади, але не яку соціалістичну базу ви хочете «спиратися? Відне освітньо? Але тут працюємо ми, комуністи; мая нас не вигідно і не допустимо, щоб ви стали тут нашими конкурентами. Ми працюємо а «серед середняків», отже а тую ви зайві. До куркуля ви одки не підете. Хіба не ви могли б працювати між укр. інтелігентами, пів-інтелігентами, учителями, кооператорами, селянами то що, за котрими об'їзні куркуля. Не все дрібнобуржуазне, реакційне і контр-революційне стоїть до нас в опозиції

лучше погодити, де-б і як організуватися. Коли-б
ми нас легалізували, воно-б все поїшло до нас,
а ви б опинились у його в полоні. Ми, бунтівні бо-
ротьбиці, були в такій ситуації і зритувалися
тільки ти, що звалися в К.П.о.У. Та й а чим-би
полегша наша діяльність? Ви-б хвталися за не-
вичучі мінуси в нашій праці, критикували б нас;
до нас би хіло все, невадозволене нами /це-то
всі Україна! /тут булаб небезпека для даної вла-
ди, а владов ми ці б ким не хочемо ділитися.

"Розширення соціальної бази диктатури по користь
селянства, про це ви говорите, нам не бажано."

Ми судили всю партію. Намею цілю було
остаточно дискредитувати в очах народних нас
це партію, і ми професор до цілї досягли."

М.Чечель виклухан ці "аргументи" і нацап
грунт у Думського, чи не помогло-б де-що, ко-
либ У.П.С.Р. де- до змінила своє назву.

Думський на цей гачок "хитрої політики" не під-
мався і сказав, що од зміна назви суть справа
не міняється. /Переіменуйтеся хоч і в україн-
ські комуністи, то нічого не пообіться! /

Словом, московські більшовики ніколи не до-
гадалиуть українських більшовиків, коли вони
захотять бути й живуться українськими.

Річ не в комунізмі, а в москвізмі, не в со-
ціяльній революції, а в преданості Москві.

З.Делегатка родила би, старалась, "чистилась"
св інкогносіяхах, "виключала", "розпускала" і-
все дарна. Лишень місяць 1921, місяць "чистки"
і ... разом з тми Москва-Харків не заруху-
вала в заслугу нічого, не риніи постановили
дати од кова конкурентам. Коли питання стоїть
в площині боротьби за владу і знищення конку-
ренції соціалістів, скрінення монополії на
владу, то ми маємо діло з самодержавством з
монархізмом при царі, з олігархією - при ко-
муністах.

Олігархія ліжить владов, хіло ко-
ливе "бороту" і "чистку" і "конкуренції"

ного порозуміння тут можлива? З. Делегація не розуміла елементарного: аляхом "порозуміння" вона може здобути тільки одного - політичного лянаса.

І вона його одержала знові, публично розписавшись в цьому одержанні.

А тепер про "здобутки" для партії. При розмові М. Чечеля з п. Раковським - був присутній п. Пятаков, який сказав представникові З. Делегації, укр. соц.-революціонерові: "ваша група настільки одізняла од со-орієства в своїй ідеології й тактиці, що мало до вас вже й зв'язує з У.П.С.Р.; тому в ваших слів впливає необхідність для вас вийти з У.П.С.Р., після чого перед вами одкрите дорога як для політичної, так і для всякої иншої роботи."

Можна собі уявити, що говорив М. Чечель про ідеологію і тактику У.П.С.Р., що ал партія Пятаков зазначив, що в їх вид со-орієства найте нема. А Зек. Дел. не недавно так гордо заявляла закордон. організаціям, що майбутнє покаже, хто ближче до справньої со-орієської ідеології: вони чи вона.

Члени Ц.К. в своїх розмовах заявили М. Чечелю, що робота З. Делегації де в чім різнилась ідеологічно від того, на як стоїть Ц.К. Це-ж на підставі звіту М. Чечеля, який очевидно підкреслював партійну правонірність З.Д.І/.

Отже, факт стоїть ясно: З. Делегація одізняла від ідеології, програми й тактики партії. Це було і є ясно для нас. Це помітили і сторонні люди. Але що більше: це помітили і члени Ц.К. хоч висновок зробили такий якого не варто було робити, навіть судячи у більшости-кід вважиди людей, які хоч і де-що, а все та-кже одійняли від партійної ідеології, він признає, репрезентувати ту саму ідеологію, якої вони не поділяють. Цей факт довірностісь знові політичності хіба тільки до факту при-

впочиння неартійної людини на чолі партійно-представництва, де і з другого боку: люди, що одійшли від партійної ідеології, над якими не висить рука чекістів, беруться з легковажною свирепістю репресувати її, розробляти, антимати і т.д.

Для чого істнує партійна ідеологія: щоб неї боротись, чи щоб неї конгломувати? Відплати: партія, яку репреснтують ті люди, що не поділяють точ-би і в до-чім. І ідеології і які так легко пропонують в "де-чім" змінити її навішу. Легко змінюється тепер назва, ідеологія, тактика. Проданий капос партією за 5 років яких багаття? спомини: про це. Чи при таких умовах може скріплюватися наша сила? Очевидно, ні. Але спокійно глянувши на діло, треба признати: це орієнтація на "тов. Раковського" вже переклимає величезну кризу: після спроби 3-Делегації ако не української соціалістична група наважиться повторити? І то де буде розповідати байки про "своєділ більшовиків", про соціалізм їхній і комунізм? І хто буде де відпукувати в тольєрницькому ануманні з українського народу добровільно-соціалістичну добродійність їх для України? Там, де Ада вже розпродажа останнього, де незабаром сяде комуністичер - капіталіст в Лондону, Верліну і Нью-Йорку, де політику ведуть Раковські і Штірнеси, там, будьте ласкаві, про соціалізм не говоріть.

3-Делегація зарікала і кривкувала В.Виниченка, який "не зумів" зробити угоди з Москвою-Гарьковом. Тепер вона одержала наглядний доказ своїх успіхів.

В чин і поздравляємо щиро.

Тепер ми будемо слухати оптимістичні глаголи про справжню соціалістичну тактику. М. Грушевський вже сказав своє магичне слово - час, отже лікар - час.

цеб те основним прикміном тактики З.Д. є
проникання: кунштаторство.

Ніде нехрих успіхів на зовнішнім фронті
також З.Д. очевидно піде за тми самим
на внутрішній і буде знов "виключати", "роз-
пускати" і т.д., аж поки їй доведеться викль-
чити саму себе.

Об'єктивна наука з спроби З.Д. порозумі-
тися з більшовиками та, до порозуміння не
можливе для тих, хто не хоче каніквалувати
ділком. Навіть і думати про порозуміння не
треба. Конкретні результати для нашої пар-
тії: розбиття, розколи, ненависть, згуртування
боротьба, бруд, Вольневки, потхорви, чоркосо-
теңді можуть собі задоволено сказати: ми дося-
гли свого, неспависна партія С.Р. метується
і займається самопожеранням.

Воля цього давно хотіли і досягли: завдя-
ки нації З. Делегації.

.....

Редакція "Боротьба" просить всіх партій-
цівних товаришів надіслати через
своє організації матеріяли для друку,
особливо інформації.

.....

С Т А Т У Т

української партії соціалістично-революціонерів
українській на засіданні Центрального Комітету
дня 31-го липня 1918 року з доручення партій-
ного з'їзду дня 15-19 липня 1918 р.

I ЧЛЕНИ ПАРТІЇ. - 1. Членом партії є кожна особа,
що погодилася її програм, підлягає партійній дис-
ципліні, виплатила вступний внесок і точно ви-
плачує чл. внесок. Чл. партії не може бути ріш-
ючасно чл. якої іншої партії. /Російськ. парт.
С-Р., С-Д. і т.п./

II. ВСТУП ДО ПАРТІЇ І ВИХІД З НЕЇ. - 2. Вступ до
партії відбувається через місцеві, сільські,
містечкові, міські, військові та інші партій-
ні організації, за рекомендацією двох членів
Партії відомим комітетом, відповідно органі-
зації. Коли хтось, що хоче вступити до Партії,
не знає осіб, які його рекомендували, то його
приймають в співробітники Партії, а після
вже в члена, коли організація вважатиме від-
повідним це апобити.

Примітка: Про прийняття до партії рішає Комі-
тет відповідної організації.

Примітка 2: Особа, що вступила до Партії при-
писується до тої організації, яка її прийма-
ла. Перехід з одної організації до другої від-
бувається автоматично через подання заяви до
організації, в котрої член Партії виходить і
до організації, в котру вступає, на основі по-
свідчення від організації, з якої виступив.

3. Всі чл. Партії повинні бути зареєстровані в
Ц.К. для чого всі парт. організації повинні
надсилати списки.

4. Члени Партії включаються в партію в слід-
ючих випадках:

а/по постанові Загальн. Зборів організації, до
котрої він приписаний /більшість 2/3 голосів
б/по постанові Ц.К. Партії.

в/по постанові партійного з'їзду /більшість

2/3 членів/.

Прим. 1. Член Партії, виключений місцевими організаціями може апелювати до Ц.К.Партії. Ц.К. може або затвердити постанову відповідної організації про виключення, або скасувати її або передати справу на рішення парт. з'їзду.

III. ПАРТІЙНІ ОРГАНІЗАЦІЇ. 7. Основною формою партійної організації є організація певного населення пункту /хутір, село, містечко, місто, станція, станція або на фронті певної військової частини/. Та організація творить собою місцеву, хутірну, сільську, містечкову, міську, станційну, станційну, військову організацію партії в данім населеннім пункті, або належить до даної військової частини.

8. Завданням місцевої або військової організації є дбати про поширення й розвиток партії і взагалі провадити партійну роботу в межах свого населеного пункту або своєї військової частини.

9. Законодавчим органом місцевої або військової організації є Загальні Збори організації, а виконавчим органом Комітет організації, котрий обирається на загальних Зборах організації.

Прим. 1. Про кількість членів Комітету рішає організація;
Прим. 2. Докладний статут для себе виробляє сама місцева /або військова/ організація, керуючись загально-партійним статутом.

10. Всі місцеві організації одного повіту на Україні складають повітову організацію. Військові одної армії складають армейську організацію партії.

Прим. 1. Ініціативу заснування повітової організації повинна взяти в свої руки першодовсім міська організація повітового міста.

11. Завданням повітової організації є дбати про поширення й розвиток партії і взагалі провадити партійну роботу в межах свого повіту, координувати діяльність місцевих організацій повіту та засновувати партійні організації по всіх населених пунктах повіту, де таких організацій ще не має. Ті самі завдання

нає армійську організацію до до своєї армії
в до окресних військових частин, котрі входять
в її склад.

12/ Законодавчим органом повітової або ар-
мійської організації є повітовий або армійсь-
кий в'їзд партії, виконавчим органом - повіто-
вий або армійський комітет партії, обраний на
повітовий, або армійський партійний з'їзд.

Прим. 1. Делегатів на повітовий / або армій-
ський / з'їзд партійний обирають Загальні Мобо-
ри місцевих / або військових / партійних орга-
нізацій.

13/ Всі повітові партійні організації од-
ної губернії на Україні складають губерніяль-
ну організацію партії.

Прим. 1. В тих губерніях, де лише частина по-
вітів українська, повітові організації цих
повітів входять в склад губерніяльної орга-
нізації сусідньої губернії.

Прим. 2. Ініціативу заснування губерніяль-
ної організації повинна вяти в свої руки пе-
редовсім місська організація губерніяльного
міста.

14/ Завданням губерніяльної організації
губерніяльного міста розвиток в партії, в пар-
тах і провадити партійну роботу в містах сво-
єї губернії, координувати діяльність повіто-
вих організацій губернії та засновувати пові-
тові організації по тих повітах, де таких
організацій ще не має, а також місські органи-
зації по тих повітових містах, де ще нема та-
ких організацій.

15/ Законодавчим органом губерніяльної
організації є губерніяльний з'їзд партії;
виконавчим органом - Губерніяльний Комітет
Партії.

Прим. 1. Спосіб скликання губерніяльного
з'їзду вирабляє сам губерня. комітет партії.

16/ Губерніяльні організації в інтересах
партійної роботи можутьлучитися в ширі кра-
єні організації.

17/ Воі місцеві та військові організації складають У.П.С.Р.

18/ Законодавчим органом партії є партійний з'їзд, виконавчим органом Ц.К. партії, обібраний згідно з пар.22.

19/ Партійний з'їзд скликається Ц.К.-ом не менше ніж один раз на рік. Ц.К. також скликає з'їзд, коли того вимагає, а зазначеним порядку денного 1/5 часть зареєстрованих місцевих організацій. Делегати на партійний з'їзд обираються Загальними Зборами місцевих та військових організацій, в пропорції, вказаній Ц.К.-ом.

20/ Партійний з'їзд уважається правомочним, коли він представляє найменше як 1/3 всіх зареєстрованих членів партії.

21/ Ухвали партійного з'їзду може змінити тільки слідуючий партійний з'їзд.

22/ В межі між партійними з'їздами партійним органом є Ц.К. партії, котрий керує всею ідейною й практичною роботою партії, й постанови котрого є обов'язкові для всіх членів партії й партійних організацій.

23/ Ц.К. партії складається з 18 осіб, обраних партійним з'їздом, та з делегатів від губернiяцьких організацій, по одному від коної. Крім цього Ц.К. має право кооптації в розмірі не більше 1/3 числа обраних членів.

24/ Уповноваження Ц.К. тягнуться від з'їзду до з'їзду.

25/ Ц.К. відбуває пленарні збори не найменше один раз на місяць. Тясніші збори Комітету складсні з тих членів Ц.К., до мешкають в місці осідку Ц.К. - відбуваються по тиждня.

26/ Ц.К. обирає собі презд'я, а також виділяє зі свого складу постійне Бюро для завідування технічними справами партії, та для проведення в життя ухвал Ц.К. Для успішного виконання своїх завдань Бюро може на собі при собі рішні комісії, як організаційно-агітаційну, фінансово-господарчу, редакційну та інші.

4. - ВІДНОСИНИ МІЖ Ц.К. І ОРГАНІЗАЦІЯМИ.

25/ Всі організації мають бути зареєстровані в Ц.К.

29/ Всі місцеві, військові, повітові, армейські, губерніяльні та крєві організації с автономні в межах своєї діяльності, зазначеної оми статутом і підлягають тільки загальним директивам Ц.К.

30/ Ц.К. зноситься з організаціями або безпосередньо, або через ширші районні організації / напр. з повітовими організаціями через губерніяльну, а в місцевими через повітову і т.д. / Так само з організації зноситься з Ц.К. або безпосередньо, або через ширші районні організації, дбавчи лише щоб не загромадгувати Ц.К. тими справами, котрі можуть бути, згідно з оми статутом, розв'язані організаціями місцевими або районними.

Прин. 1. Організації зноситься кочче безпосередньо в Ц.К. в охідурчих справах:

а/ в справі реєстрації членів та організації.

б/ в справі виключення з партії.

в/ в справах вказаних пар. 32.

31/ Реєстраційні відомості подаються до Ц.К. не рідше ніж один раз в місяць. Кочії сих відомостей подаються одночасно вищій в порядку ступенювання районні організації.

32/ Всі повітові організації подають не рідше ніж один раз на місяць безпосередньо до Ц.К. загальні відомості про стан партійного життя в межах свого повіту, по спеціально виробленій Ц.К. Анкеті. Кочії сих відомостей подаються одночасно до губерніяльних організацій. Те саме роблять губерніяльні організації ко до своїх губерній.

5. КОШТИ ПАРТІІ.

33/ Кошти партії складаються:

а/ з членських внесків та спеціальних

партійних податків.

б/ з прибутків партійних підприємств.

в/ з грошових допомог, жертв і т.п.

34/ Членський внесок встановлюється в розмірі 50 коп. на місяць і вноситься в скарбницю цієї організації, до котрої член партії приєднаний.

35/ Окремі партійні організації можуть заможати через свої законодавчі органи окремі податки для своїх членів на свої спеціальні потреби.

36/ Всі організації віддають 25% своїх прибутків до Ц.К. на його потреби.

Прик.1. Сей додаток перекинується до Ц.К. не рідше ніж один раз на місяць.

Прик.2. З цього оподаткування виключаються

слідуючі прибутки організації:

а/ партійні податки на спеціальні потреби

відповідних організацій,

б/ доходи районних організацій, котрі вступили від інших районних організацій в порядок оподаткування.

в/ грошові допомоги або пожертвування, призначені спеціально на потреби відповідних організацій.

37/ Оподаткування організацій другої категорії на користь вищих районних організацій встановлюється за порозумінням цих організацій.

6. РЕФЕРЕНДУМ.

38/ В справах надзвичайної ваги, а також в тих випадках, коли вищі партійні органи в якихось питаннях не доходять до повної згоди, Ц.К. переводить референдум серед членів партії.

39/ Референдум може вимагати також 1/6 всіх зареєстрованих членів.

ПОСТАНОВА ЗАКОРДОННОГО КОМІТЕТУ У.П.С.Р.

в справі так званого "Соціалістичного Гуртка Студентів"

Розглянувши доклад т. Григорієва в справі так званого "Соціалістичного Гуртка" заснованого був членами Празької Групи У.П.С.Р. Харуси і Веретков разом з невідомим до партії д. Свеченко-Віточок, Закордонний Комітет У.П.С.Р. прийняв до уваги, що:

1/ "Соціалістичний гурток" без огляду на його мету і діяльність засновано без певного відому і згоди Празької Групи і Закордонного Комітету У.П.С.Р. - що є безумовно тяжким порушенням партійної дисципліни.

2/ Протягнення невідомого до партії д. Свеченко-Віточок до "Соц. Гуртка" з викривленням перед ним партійних справ є показником дуже злого усвідомлення з боку Харуси і Веретки своєї провинності до У.П.С.Р..

3/ Вступлення партійних членів в подвійну гру з п. Хуківським з тяжкою метою чи здобуття кошти чи що-небудь розвідати показує на певний брак політичної підготовки і моральних критеріів у названих осіб.

4/ Спроба в критичній мит підвести слово сепаратну акцію під партійну покривку, а також нестерпиме змислення Харуси азимом до ірра від "Празької Групи" і Закордонного Комітету показує на певну нечуйність його до прес. і інтересів партії, а також глибокий невір використовувати партію для своїх егоїстичних цілей.

5/ Відурення членом партії Вутриша, зважачи морально з акцією Харуси і Веретки, документи в цій справі від члена Закордонного Комітету т. Григорієва являє на безумовно тяжке порушення елементарних основ етики.

Закордонний Комітет У.П.С.Р. постановляє:

1. Вважати Харусу і Веретку, спривізі "Соц. Гуртка" і Вутриша морально є ними звязаними і обидвоє захищеними документи, недостойний

називатись не тільки членами У.П.С.Р., але й
визнали соціалістами.

2. Повідомити про це всі партійні організа-
ції, як також і інші соціалістичні партії.

II

Розгляд попередньої справи показує, що парт-
нером "Соц. Гуртка" був член З.Делегації Му-
ківський, який вступив в Харусем, Веретков і
Вілоусем-Сарченком в стосунки, переговори і
пер-трактації, не повідомивши про це а ні Пре-
відів Прагської Групи, ні Закордонного Комі-
тету, оберігавчи разом в Харусем і Веретков
таємницю "Соц. Гуртка" від партійної організа-
ції, до якої Харусь і Веретка належали.

2/ Пропонував їм гроші, викладаючи роблені
послуги совітській кісі, призначивши ними М Ін-
тернаціоналу, Совітського уряду і правильності
політики З.Делегації, а також пропонував "Соц.
Гурткові" вести акції проти Прагської групи
і Закордонного Комітету.

3/ Клеветав на окремих членів Прагської
групи і Закордонного Комітету, вигадуючи гане-
сні факти.

4/ Неправильно інформував З.Делегацію про
стві своєї акції, що видно в його письменого
докладу З.Делегації.

5/ З.Делегація, морально поділяючи акції
Жуковського, окремих доручила йому вести
пер трактації з членами Прагської Групи, не
повідомивши Президії Праг. Групи ані Зек. Ком.

6/ Коли Закордонний Комітет почує про та-
ємну і підозрілу акцію Жуковського, доручив
т. Григорієву приватно повідомити близьких до
З.Делегації відомських т.т. /Гристяка/ - інакше
тоді З. Делегація, схаменившись, до акція Жу-
ковського відкрити, взяла тою незалежного су-
дії в своїй справі і виступила в контр-ата-
ков проти своїх партнерів в "Соц. Гуртка",
дізнавши в своїх публікаціях до печуваного
ціліаму, інкримінувати справу "Соц. Гуртка"
членам Закордонного Комітету, щоб в-месті слі-
ди своєї влючинної тактики і корупційним
малосвідомої молодіжні - що це раз показує

косту зморальність осіб, які обіжурються імену-
ватися представниками Ч.П.С.Р.

В огляді на попереднє Закарпатський Комітет
доставляє повільно занятуювати генерону де-
моралізаційну поведінку З. Дологачі і акте-
рстві партійні організації від необережності
в поводженні з п. Хуковським і його колегами на
здібницю своєї на принципі соціалістичної і
товариської хоробі. Прага 5 XII-1921

ВІДПОВІДЬ НА ЛИСТИ.

Товариш Д. та С.

Ваше запитання повідомляю, що п.п. Кондратен-
ко М., Дарусь, Веретка і Бутири виключені з Пра-
зької організації як "деструктивна елемент" між
лими і Хартов і Веретка без відома організа-
ції склали фіктивне "Студентське Соціалісти-
чне Гуртка" від імені якого викрадали гроші у
п. Ф. Грушевського і Дуківського; 2. Кондратенко М.
і Веретка викрадали всіх членів партійні прац-
стві в Україні Промисловського Комітету в Празі як-
тали їх в громадському грошей 10000 к.в. на допо-
могу невідомим товаришам. З. Кондратенко М. про-
дуктов недобустими "брохні про діяльність про-
мисловської організації, в якій працював в іншими
членами партії Бутири і Кондратенку згадані у
п. Грушевського документи в справі "Сод. Гуртка"
З. як повернули їх. 5/ Кондратенко М. не дав
відповіді організації для кого він згадує
звіт в української пресі.

З партійного архіву.

Сміркувалими 6-2/XI повідомлення пресі про
падіння на Україні, Закарпатський Комітет і Прагська
П.П.С.Р. ухвалили підтвердити свої посере-
дстві в справі повстання на Україні а саме:
1. Зібрати окремі доповіді для комендант іста-
нції на Україні окупаційної влади рішуче за-

суду, який шкідливий для українського народу
всього народу, бо вони провокують його на несправдані
виступи, викликають лютий терор, з боку
окупації, зривають започаткування справжнього
народоуправства, яке вопереч баганням існуючої
влади налагоджується самоорганізація сел-
люства, а міжнародний капітал та реакційні і
бандитські сили Польщі, Румунії і України ви-
користовують їх в своїх цілях; все це вку-
пі вислакує український трудовий народ, як в
живій творчій силі, так і політично та еконо-
мічно.

2. Окупаційна політика московських комуні-
стів на Україні, будучи фактично антисоціальною
і антикомуністичною, своїми насильствами над
трудоим лядом України викликали серед нього
загальне озлоблення і бажання активної збро-
ної боротьби з існуючою владою за волю, за
своє національне і економічне розквічення.
Наймоментні як прояви ненормальних відносин
між окупаційною владою та трудовим населенням
України, Чехословаччини та Румунії лише ви-
ростовують в своїх інтересах. Тому вся вина
за повстання і наслідки їх лежать не тільки
на міжнародній реакції, але і на московській оку-
паційній владі, яка своєю політикою насильства
над українським трудовим лядом творить ґрунт
для вибухів народнього протесту і гніву.

Відлученість в ці хвили до повстання Польсь-
ко-Румунської агенції безперечно обтяжує істу-
пуючою на Україні владі боротьбу з нею, як з
чужонаціональними інтервенціями. Однак подавленням
цього повстання не усвоює ґрунту і небезпеки
нових. Повстання виникнуть і то самі собою лише
тоді, коли буде скасовано окупаційний лад на
Україні і введено трудове народоуправство че-
рез справжні виборні робоче-селянські ради:

Закордонний Комітет і Працьохна група У.П.
С.Р., засуджуючи повстання, як шкідливий для
народу спосіб боротьби з окупацією разом з
тим зазначають, що У.П.С.Р. не дєрстат: бо-
ротьби за скасування окупаційного ладу і

заведення справжньої Радянської влади на Укра-
їні більш доцільними в сучасних умовах способа-
ми, серед яких перше місце займає організація тру-
дових мас народу.